

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Věrou Jachurovou v právní věci

žalobce: **N. I.**
státní příslušník
bytem
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Praha 3, Olšanská 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2026 č.j. CPR-40011-2/ČJ-2025-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 10. 2025 č.j. KRPA-340670-14/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „ČR“)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) správní vyhoštění; současně byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v délce jednoho roku.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně a shrnul nosné důvody prvostupňového rozhodnutí. K odvolacím námitkám, kterým nepřisvědčil, uvedl následující argumentaci:
3. Ve vztahu k námitce týkající se řádně zjištěného skutkového stavu věci uvedl, že správní orgán I. stupně provedl odpovídající šetření a prostřednictvím Národního situačního centra Litva požádal o lustraci žalobce. Od Sirene Litva obdržel informaci, že pobytová karta žalobce č. 760479493 byla zneplatněna z důvodu pominutí účelu, pro který byla vydána. Konstatoval, že pokud se žalobce na území Litvy dlouhodobě nezdržoval a neplnil účel povoleného pobytu, musel a měl předpokládat, že jeho pobytové oprávnění může být zrušeno, což se v daném případě také stalo. Nad rámec podotkl, že zákon č. 326/1999 Sb. v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 nespojuje porušení tohoto ustanovení s úmyslem. Skutkovou podstatu tohoto ustanovení lze tak naplnit i z nedbalosti. Doplnil, že žalobce si měl své povolení k pobytu střežit a pobývat v souladu s pobytovými pravidly. Pokud tak neučinil, mohl předpokládat, že ke zrušení jeho povolení k pobytu dojde a v takovém případě, tj. bez pobytového povolení nebo víza nebyl oprávněn vstoupit ani pobývat na území členských států EU a smluvních států.
4. K námitce týkající se nepřiměřenosti prvoinstančního rozhodnutí žalovaný předeslal, že rozhodnutí o správním vyhoštění je opatřením, kterým je reagováno na zjištěné porušení zákona č. 326/1999 Sb. Jedná se o regulační opatření na úseku migrace a je nezbytným prvkem ochrany společnosti ČR na úseku bezpečnosti státu, veřejného zdraví, veřejného pořádku či trhu práce. Uvedl, že žalobce na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU a ve vycestování mu nic nebrání, jelikož jeho celá rodina se nachází v zemi původu. Konstatoval, že správní orgán I. stupně vycházel zejména z délky neoprávněného pobytu a závažnosti protiprávního jednání. Správní orgány přihlédly i ke skutečnosti, že žalobce nemá sjednané zdravotní pojištění a svůj pobyt na území ČR nikde nenahlásil. Žalobce rovněž netvrdil žádnou vazbu, která by ho k území ČR vážala natolik pevně, aby její narušení na dobu 1 roku, bylo možno považovat za nepřiměřené. Žalobce má v domovské zemi, kde bydlí s rodinou, zajištěno ubytování. Zásah v ekonomické rovině je pak nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. Za těchto okolností žalovaný uzavřel, že zákaz vstupu na území států EU na 1 rok je přiměřeným opatřením. Ke skutečnosti, že žalobce spolupracoval a přislíbil vycestovat do domovského státu, dodal, že ji lze sice obecně považovat za polehčující okolnost, ale sama o sobě nepostačuje k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí.
5. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s požadavky § 3 správního řádu, resp. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., neboť nevychází ze skutečného stavu věci a působí vůči žalobci nepřiměřeně tvrdě. Správní orgány adekvátně nezohlednily skutečnost, že se v případě žalobce jednalo o jeho historicky první porušení zákona, tj. ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. Žalobce vzorně spolupracoval při objasnění skutečného stavu věci, přičemž sama skutečnost, že tak činil až po odhalení jeho protiprávního jednání nijak nesnižuje význam žalobcovy sebereflexe. Ani o jeho závazku řádně vycestovat do domovského státu není důvod mít pochybnosti. Za to, že se jednalo o epizodní charakter protiprávního jednání, kdy žalobce ani nevěděl o svém neoprávněném pobytu, bylo na místě postupovat dle § 50a zákona 326/1999 Sb. cestou opatření na dobu 1 roku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí, přičemž za daných okolností nelze od uložení správního vyhoštění upustit.
7. Po posouzení věci samé soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující pro věc rozhodné právní úpravy:
9. Podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. d) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
11. Podle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
12. Podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
13. Soud předně neshledal, že by skutkový stav, z něhož správní orgány vycházely, vykazoval deficit ve zjištění relevantních skutečností, resp. že by žalovaný a správní orgán I. stupně při svém rozhodování nevycházeli ze skutečného stavu věci. Žalobce svou žalobní argumentaci postavil na tvrzení, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil skutečnost, že žalobce se dopustil teprve prvního porušení zákona, jakož i to, že žalobce se správními orgány od počátku vzorně spolupracoval. Závěr o uložení správního vyhoštění je dle žalobce nepřiměřeně tvrdý a představuje porušení § 174a zákona č. 326/1999 Sb.
14. Namítá-li žalobce toliko v obecné rovině, že napadené rozhodnutí porušuje ustanovení § 3 správního řádu, nelze bez bližší konkretizace souvisejících tvrzení posoudit, jaké konkrétní zjištění o skutkovém stavu věci žalobce postrádá. Soud předně uvádí, že skutková zjištění, z nichž oba správní orgány vycházely, mají oporu v podkladech, které jsou součástí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

správního spisu. Ze spisového materiálu soud ověřil, že správní orgán I. stupně si opatřil informace k překračování hranic žalobcem a jeho pobytu v jiných členských státech. Z těchto podkladů vyplývá, že povolení k pobytu č. 760479473, které bylo žalobci uděleno litevskými orgány, bylo zneplatněno, protože pominuly důvody jeho vydání. Litevskou stranou bylo sděleno, že uvedené povolení k pobytu bylo zrušeno ke dni 10. 10. 2025. V rámci svého výsledku provedeného dne 30. 10. 2025 žalobce mj. vypověděl, že celá jeho rodina (manželka, syn, rodiče a sourozenci) žije v Uzbekistánu, v ČR ani v Litvě nemá nikoho z rodiny. Do Uzbekistánu se může vrátit, žádná překážka mu v tom nebrání. V domovské zemi není ohrožen na životě ani mu nehrozí nějaká forma mučení či nelidského zacházení. Na území ČR se nenachází žádná osoba, vůči které by žalobce měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. Není rodinným příslušníkem občana ČR nebo EU ani s takovým občanem nesdílí společnou domácnost. K ČR nemá konkrétní vazby, přijel do Evropy vydělávat peníze. Na vycestování si peníze bez problému sežene. Zdravotní pojištění v ČR sjednáno nemá.

15. Výše popsaná skutková zjištění žalobce nerozporoval, resp. neuvedl žádné skutečnosti, které by byly způsobilé zpochybnit skutkový stav, z něhož správní orgány správně vycházely. Z důkazů shromážděných ve správním řízení tedy vyplývá, že žalobce pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění, a naplnil proto zákonné podmínky stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. Soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména strany 3 až 5) a prvoinstančního rozhodnutí (strany 3 až 5), které tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek a kde se správní orgány vypořádaly s právním hodnocením zjištěných skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).
16. V této souvislosti soud zároveň připomíná, že správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jsou-li naplněny podmínky pro vyhoštění Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „*Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).
17. Správní orgán I. stupně i žalovaný se také podrobně zabývali absencí ekonomických, kulturních a sociálních vazeb žalobce k území České republiky. Z podkladů založených ve správním spise nebyly zjištěny ekonomické, kulturní či sociální vazby žalobce k území ČR, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy. Žalobce má vazby ke své domovské zemi, kde žije jeho rodina a kde mu nehrozí nebezpečí porušování jeho základních práv a svobod. Žádné konkrétní trvalé překážky, které by mu bránily ve vycestování z ČR, žalobce neuvedl. V domovské zemi má tedy žalobce zázemí, které mu umožňuje návrat. Správní orgány přihlédly rovněž k tomu, že žalobce, který není držitelem platného oprávnění k pobytu, nemá možnost na území ČR oprávněně vykonávat pracovní činnost či provozovat dani podléhající činnost, tedy nelze hovořit o ekonomickém aspektu, který žalobce uvedl jako svou vazbu k území ČR. Hodnocena byla též skutečnost, že žalobce nemá sjednáno zdravotní pojištění a není zaregistrován k ubytování na území ČR. Jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zdravotní stav je dobrý a vzhledem ke svému nesenorskému věku je schopen se o sebe postarat.

18. Ve světle těchto zjištění nemůže obstát pouhá skutečnost, že žalobce se dopustil teprve prvního porušení zákona a že se správními orgány spolupracoval při objasnění skutečného stavu věci. Tyto žalobcem namítané okolnosti nemohou samy o sobě založit důvod, v němž by měla spočívat nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí. Tato žalobcem zdůrazněná sebereflexe je sice chvályhodná, nemění však nic na tom, že nebýt kontrolní činnosti policie, nemuselo být protiprávní jednání žalobce odhaleno. Soud se proto neztotožňuje s námitkou žalobce, že správní orgány porušily ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. a postupovaly vůči žalobci nepřiměřeně tvrdě.
19. Doba, po niž žalobce nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena při spodní hranici zákonného rozmezí a správní orgány ji řádně odůvodnily vážením polehčujících a přitěžujících okolností. Aplikace § 50a zákona č. 326/1999 Sb., již se žalobce dovolává, nepřichází do úvahy, jsou-li dány důvody pro uložení správního vyhoštění. Jak bylo vyloženo shora, v případě žalobce byly zákonné podmínky dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. splněny. Tvrdil-li žalobce, že hodlal vycestovat do vlasti, potom tento svůj záměr ničím nedoložil (např. letenka či jízdenka). V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že případné rychlé vycestování se promítá do dřívějšího skončení následků vyhoštění bez nutnosti krátit uloženou délku správního vyhoštění, nemůže však indikovat aplikaci institutu povinnosti opustit území podle § 50a zákona č. 326/1999 Sb. Ani okolnost, že protiprávní jednání trvalo po dobu několika dnů, nemůže aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. vyloučit. Také to, že žalobce nevěděl o svém neoprávněném pobytu, nemění nic na tom, že se dopustil jednání předvídaného v aplikovaném ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgány v této souvislosti správně poznamenaly, že skutková podstata aplikovaného ustanovení nespojuje porušení tohoto ustanovení s úmyslem, a tudíž ji lze naplnit i z nedbalosti. Žalobce musel a měl předpokládat, že účel litevského povolení k pobytu neplnil, a proto může být jeho pobytové oprávnění zrušeno.
20. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, přičemž žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly.
22. Soud neshledal důvod provádět ve věci samé dokazování a za tím účelem nařídít ústní jednání, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž při rozhodování vycházel jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). O věci proto soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s tímto postupem, žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasil výslovně).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 23. dubna 2026

Mgr. Věra Jachurová v.r.
soudce